

Forlovede vistnok maatte være meget smuk, foruden at hun jo var saa meget rig. Hun vidste ikke hvorfor; men hun kunde ikke tro om ham, at han havde taget hende alene for Pengenes Skyld. Og han behøvede det jo heller ikke, dersom han virkelig var saa dygtig, som der blev sagt, og som han uden Tvivl ogsaa selv mente.

Hun var efterhaanden gleden saa langt bort i sine egne Tanker, at hun ikke længer hørte paa Per; selv da han tav, mærkede hun det ikke. Han havde igen stjaalet sine Øjne hen paa hende, — hun sad som før med Græsstraaet i Munden og stirrede ud paa Kaagen, der sneglelangsomt nærmede sig. Hun havde bøjet sig lidt forover og løftet det ene Knæ en Kende, saa hun kunde hvile Armen paa det. Øjnene var halvlukkede og missede i Solen.

»Frøken!« sagde han.

Hun foer let sammen ved igen at høre hans Stemme. Hun blev ogsaa en lille Smule rød.

Han havde besluttet at fortælle hende, at det rimeligvis var sidste Gang, de saaes her paa Kærsholm; — men i det samme hørte de en Vogn køre ind i Slotsgaarden.

»Det er dog vel ikke allerede Deres Forældre, der kommer?« udbrød han næsten angstfuldt.

»Jo, det er det vist,« sagde hun og rejste sig.

Der blev ikke talt mere derom, men hun røbede ingen særlig Skyndsomhed paa Tilbagevejen over